

Arrest

nr. 111 644 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2013 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEN ABEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het poneren van een vrees voor vervolging, tot het kort theoretisch toelichten van enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en tot het op een zeer summiere wijze herhalen van enkele eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande zijn reisroute. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de

vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 augustus 2013, betoogt verzoekende partij dat zij politiek actief was en daarom haar land van herkomst ontvluchtte. Zij is van oordeel dat het niet abnormaal is dat zij de gegevens in het Indische paspoort waarmee zij samen met de smokkelaar reisde niet kende. Verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar vlucht zeer gespannen was en derhalve geen aandacht heeft besteed aan de gegevens in het paspoort. Voorts is zij het niet eens met de visie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de algemene situatie in Nepal. Zij licht toe dat er nog altijd gewapende/criminele bendes zijn, de veiligheidssituatie misschien verbeterd is maar daarom nog niet goed en van gelijkheid onder de Nepalese burgers geen sprake is. Zij besluit onder verwijzing naar de SRB over Nepal dat minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Aan het door verzoekende partij voorgehouden politiek profiel, dat aan de basis zou liggen van haar verklaarde problemen met YCL en Youth Force in Nepal, kan echter, zo wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld, niet het minste geloof worden gehecht. Verzoekende partij haar kennis van de RPP-N en van de Nepalese politiek in het algemeen is immers volledig ontoereikend. Zo was ze niet op de hoogte van de juiste oorzaak van de afsplitsing van de RPP-N van de 'moederpartij' RPP, bleek ze evenmin op de hoogte van het tijdstip van de oprichting van de RPP-N, wist ze nagenoeg niets over de nationale voorzitters van de RPP-N, bleek ze weinig af te weten over de ontbinding van de monarchie en de parlementsverkiezingen die hieraan vooraf gingen, wist ze niet wanneer de republiek werd afgeroepen en situeerde ze de afschaffing van de monarchie geheel verkeerd in de tijd. Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze en de overige pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing welke de commissaris-generaal terecht deden oordelen dat aan haar beweerde politieke profiel, en derhalve aan de problemen die ze hierdoor zou hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht.

In de mate verzoekende partij wijst op de discriminatie onder burgers in Nepal merkt de Raad op dat dit inderdaad blijkt uit de SRB, doch verzoekende partij persoonlijk op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat zij als Nepalees burger behoort tot een van de bevolkingsgroepen die gemarginaliseerd zijn of dat dit de reden is waarom zij haar land van herkomst verliet. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog opmerkt dat er nog altijd gewapende en criminele bendes zijn in Nepal stelt de Raad vast dat dit ook blijkt uit de SRB, doch dat daaruit eveneens blijkt dat deze criminele bendes vandaag louter nog crimineel zijn en slachtoffers van het criminele geweld zich binnen Nepal in veiligheid kunnen brengen (SRB, p. 42). Verzoekende partij betwist dit niet ter terechtzitting.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat er momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal, op welk niveau dan ook, van (ex-)royalisten. Verzoekende partij toont niet aan dat deze informatie niet langer juist of actueel zou zijn.

Tot slot blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de SRB waarnaar verzoekende partij verwijst, dat er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met haar algemene bewering dat er nog altijd gewapende bendes zijn, de veiligheid er nog steeds niet goed is en er van gelijkheid onder de Nepalese burgers geen sprake is, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar land van herkomst een gewapend conflict is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS